

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 184/07-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Juraja Horvátha o sťažnosti JUDr. J. K., T., zastúpenej advokátom JUDr. J. L., Advokátka kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod sp. zn. PE - 3 C 89/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. K. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany vo veci vedenej pod sp. zn. PE - 3 C 89/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Topoľčany **p r i k a z u j e**, aby vo veci sp. zn. PE - 3 C 89/99 konal bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. J. K. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Topoľčany **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Topoľčany je povinný uhradiť JUDr. J. K. trovy právneho zastúpenia 7 492 Sk (slovom sedemtisícštyristodeväťdesiatdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. L., Advokátska kancelária, T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. II. ÚS 184/07 zo 4. septembra 2007 prijal na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. L., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Topoľčany (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PE - 3 C 89/99.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 18. novembra 1997 podala Okresnému súdu Trenčín návrh na začatie konania vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Vec bola vedená pod sp. zn. 5 C 1059/97.

Z dôvodu vylúčenia sudcov Okresného súdu Trenčín z prerokovania a rozhodovania veci, bola táto príkazaná na prerokovanie Okresnému súdu Partizánske, kde bola vedená pod sp. zn. 3 C 89/99 a rozsudkom z 18. novembra 1999 bol návrh zamietnutý. Po odvolaní sťažovateľky Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 19 Co 29/00-173 z 12. februára 2001 rozsudok prvostupňového súdu zrušil. Okresný súd Partizánske opätovne rozhodol rozsudkom zo 17. januára 2002 tak, že návrh na začatie konania zamietol. V dôsledku odvolania sťažovateľky proti rozsudku odvolací Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 11 Co 9/03-281 z 31. marca 2003 tento rozsudok v napadnutej časti opätovne zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Po 1. januári 2005 po zrušení Okresného súdu Partizánske prešli ním prerokované veci do pôsobnosti Okresného súdu Topoľčany, kde je vec vedená pod sp. zn. PE - 3 C 89/99. Pod touto spisovou značkou okresný súd 23. marca

2005 rozhodol rozsudkom, v ktorom sťažovateľku určil za vlastníčku nehnuteľnosti. Krajský súd v Nitre v dôsledku odvolania podaného proti rozsudku uznesením zo 4. apríla 2007 z dôvodov procesných pochybení okresného súdu rozsudok zrušil. Vec teda do podania sťažnosti ústavnému súdu nie je právoplatne skončená. Sťažovateľka je takto už 10 rokov v stave právnej neistoty. Na prietahy v konaní sa sťažovala na štátnej správe súdov, pričom predseda okresného súdu 31. januára 2005 jej sťažnosť uznal za čiastočne opodstatnenú.

Sťažovateľka tvrdí, že popísaným postupom okresného súdu došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Topoľčany v konaní vedenom pod č. PE 3 C 89/99 bolo porušené.

2. Okresnému súdu Topoľčany v konaní vedenom pod č. PE 3 C 89/99 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. JUDr. J. K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 60.000,- Sk, ktoré jej je Okresný súd Topoľčany povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Okresný súd Topoľčany je povinný nahradiť JUDr. J. K. trovy konania vo výške 7.424,50 Sk na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. L., advokáta v T., vedený vo VÚB a. s. do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

Predsedníčka okresného súdu k sťažnosti sťažovateľky (žalobkyne) uviedla, že jej žaloba proti žalovaným – B. R. a spol. - o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti napadla na Okresnom súde Trenčín 18. novembra 1997 pod sp. zn. 5 C 1059/97. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 C 1059/97 z 19. januára 1998 boli sudcovia Okresného súdu Trenčín vylúčení z prerokovania a rozhodovania veci vedenej Okresným súdom

Trenčín pod sp. zn. 5 C 1059/97 a vec bola prikázaná na prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Partizánske, a to z dôvodu, že sťažovateľka je sudkyňou Okresného súdu T.. Toto uznesenie bolo doručené Okresnému súdu Trenčín 28. januára 1998.

Dňa 6. apríla 1998 podal žalovaný v 1. rade B. R. námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Partizánske a žiadal, aby vec prerokoval Okresný súd Žilina. Dňa 21. januára 1999 bola vec postúpená Okresnému súdu Žilina, ktorý 27. januára 1999 s postúpením veci nesúhlasil. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. Ndc 48/99 z 24. februára 1999 rozhodol, že miestne príslušným na rozhodnutie je Okresný súd Partizánske. Uznesenie bolo doručené Okresnému súdu Žilina 5. marca 1999. Uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 20. marca 1999.

Dňa 23. septembra 1999 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu účastníkov odročené na 3. november 1999.

Na pojednávaní 3. novembra 1999 bolo rozhodnuté o vylúčení vzájomného návrhu žalovaného v 1. rade na samostatné konanie. Pojednávanie bolo odročené na 18. november 1999 z účasti ktorého sa ospravedlnili žalovaní v 2. a 3. rade.

Dňa 18. novembra 1999 bolo rozhodnuté vo veci samej tak, že okresný súd žalobný návrh zamietol.

Proti rozsudku sa sťažovateľka odvolala.

Dňa 21. januára 2000 bol spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o odvolaní žalobkyne.

Žalovaní v 1. a 2. rade 17. januára 2000 vzniesli námietku zaujatosti Krajského súdu v Trenčíne, čo odôvodnili tým, že žalobkyňa je sudkyňou Okresného súdu T. a nebola by zaručená nezaujatosť súdu.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. Nc 108/2000 zo 4. augusta 2000, ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Trenčíne 10. augusta 2000, rozhodol, že sudcovia Krajského súdu v Trenčíne sú vylúčení z prerokovania a rozhodovania vecí okrem JUDr. E. Z., JUDr. A. K. a JUDr. A. R., a návrhu na prikázanie vecí sp. zn. 19 Co 29/00 Krajského súdu v Trenčíne inému odvolaciemu súdu nevyhoveli.

Dňa 14. septembra 2000 žalobkyňa doplnila odvolanie a pripojila ďalšie listinné dôkazy, ktoré neboli predložené Okresnému súdu Partizánske. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19 Co 29/00-173 z 12. februára 2001, bol rozsudok Okresného súdu Partizánske č. k. 3 C 89/99-112 z 18. novembra 1999 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Pojednávanie nariadené na 20. august 2001 bolo zrušené na žiadosť sťažovateľky z dôvodu, že má pojednávacie deň. Dňa 1. augusta 2001 bol zmenený termín pojednávania na 19. september 2001. Tento termín bol opätovne zmenený na 6. september 2001 z dôvodu, že žalobkyňa predložila doklad o jej pojednávacích dňoch a žiadala nariadiť termín pojednávania okrem týchto dní.

Žalovaní v 2. a 3. rade podali 3. septembra 2001 námietku zaujatosti Krajského súdu v Trenčíne. Krajský súd v Trenčíne 24. septembra 2001 uviedol, že o tejto námietke bolo rozhodnuté, teda nie je dôvod o nej opätovne rozhodnúť, a spis bol vrátený Okresnému súdu Partizánske 24. septembra 2001.

Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 29. novembra 2001, pričom žalovaní v 2. a 3. rade na ňom ospravedlnili svoju neúčast'. Pojednávanie bolo odročené na 17. január 2002 a žalovaní v 1. a 2. rade boli vyzvaní, aby odstránili vady vzájomného návrhu, ktorý predložili Okresnému súdu Partizánske 3. septembra 2001 pod hrozbou zastavenia konania.

Dňa 17. januára 2002 sa konalo pojednávanie, na ktorom boli prítomní všetci účastníci, pričom žalovaní v 2. a 3. rade vzali vzájomný návrh späť. Z tohto dôvodu Okresný súd Partizánske konanie o vzájomnom návrhu zastavil.

Na tomto pojednávaní bolo meritórne rozhodnuté vo veci tak, že Okresný súd Partizánske žalobu zamietol.

Proti rozsudku sa sťažovateľka odvolala. Žalovaní sa k odvolaniu vyjadrili 24. marca 2002. Dňa 8. apríla 2002 bol spis predložený Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku a o odvolaní žalovaného v 1. rade proti trovám konania.

Dňa 23. augusta 2002 bola doručená Krajskému súdu v Trenčíne námietka zaujatosti žalovaných v 2. a 3. rade, ktorú zdôvodnili možným ovplyvňovaním konania Okresného súdu Partizánske. Žiadali, aby vo veci rozhodol iný krajský súd ako Krajský súd v Trenčíne.

Pojednávanie Krajského súdu v Trenčíne nariadené na 19. september 2002 bolo pre námietku zaujatosti zrušené 23. augusta 2002. Po vyjadrení sudcov Krajského súdu v Trenčíne, ktorí neboli vylúčení z rozhodovania a prerokovania veci predchádzajúcim uznesením najvyššieho súdu, bol spis 24. septembra 2002 predložený najvyššiemu súdu a doručený 27. septembra 2002 na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Trenčíne. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Nc 129/02 z 28. októbra 2002, ktoré bolo doručené Krajskému súdu v Trenčíne 8. novembra 2002, najvyšší súd rozhodol o vylúčení sudkýň JUDr. E. Z., JUDr. A. K. a JUDr. A. R. z prerokovania a rozhodovania veci vedenej Krajským súdom v Trenčíne pod sp. zn. 19 Co 165/02 a vec prikázal na prerokovanie a rozhodnutie Krajskému súdu v Trnave. Po doručení uznesenia bol spis 3. januára 2003 predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 9/03-281 z 31. marca 2003, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Partizánske 24. apríla 2003, bol rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 3 C 89/99 zrušený a vrátený na ďalšie konanie.

Dňa 15. apríla 2003 vyzval súd prvého stupňa sťažovateľku na presné označenie žalovaného v 1. rade a žalovaného v 1. rade na predloženie projektovej dokumentácie v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trenčíne.

Dňa 19. mája 2003 žalovaný v 1. rade predložil projektovú dokumentáciu a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, ktoré sa konalo 2. decembra 2003. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že 13. januára 2004 bol nariadený termín ohliadky garážovaných boxov na mieste samom. Tento termín bol zrušený z dôvodu práceneschopnosti vodiča 7. januára 2004, po jej ukončení (10. marca 2004) bol nariadený termín ohliadky na 30. marec 2004.

Okresný súd Partizánske vyžiadal 1. apríla 2007 od Mesta T. (odbor životného prostredia) kópie spisu a žalobkyňa bola v ten istý deň vyzvaná na úpravu žalobného petitu podľa geometrického plánu. Zásielka, ktorú neprevzala, bola vrátená Okresnému súdu Partizánske s tým, že žalobkyňa sa odsťahovala na novú adresu. Centrálna evidencia pobytu obyvateľov Banská Bystrica bola vyzvaná oznámiť adresu jej prechodného a trvalého pobytu.

Centrálna evidencia pobytu obyvateľov Banská Bystrica 21. apríla 2004 oznámila novú adresu sťažovateľky - T. Dňa 21. apríla 2007 jej bola odoslaná výzva na presnú úpravu žalobného petitu, ktorý upravila 5. mája 2004.

Dňa 28. júna 2004 zaslalo Mesto T. žiadané spisy ohľadom stavebného a kolaudačného rozhodnutia týkajúceho sa garážových boxov.

Dňa 26. januára 2005 bola doručená Okresnému súdu Topoľčany správa Správy katastra T. ohľadom platného geometrického plánu ako technického podkladu na identifikáciu nehnuteľnosti.

Dňa 2. februára 2005 bolo určené súdne pojednávanie na 23. marec 2005, na ktoré sa dostavil len žalovaný v 1. rade, sťažovateľka a žalovaní v 2. a 3. rade svoju neúčast' ospravedlnili.

Okresný súd Topoľčany pripustil uznesením zmenu žalobného petitu a na základe právneho názoru odvolacieho súdu rozhodol tak, že sťažovateľku určil ako vlastníčku garážového boxu.

Proti rozsudku podali 23. mája 2005 odvolanie žalovaní v 1. až 3. rade.

Po zaplatení súdneho poplatku a po rozhodnutí o zastavení odvolacieho konania proti žalovanému v 1. rade 29. júna 2005 pre nezaplatenie súdneho poplatku, proti ktorému podal žalovaný v 1. rade odvolanie, bol 15. júla 2005 spis predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní žalovaného v 1. rade proti uzneseniu o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Žalovaný v 1. rade zaplatil súdny poplatok 19. júla 2005 a žiadal uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť.

Dňa 14. novembra 2005 Krajský súd v Trnave vrátil spis bez meritórneho rozhodnutia s tým, aby súd prvého stupňa vyzval žalovaného v 1. rade, či trvá na odvolaní proti uzneseniu o zastavení odvolacieho konania.

Súd prvého stupňa uznesením z 18. novembra 2005 zrušil uznesenie o zastavení odvolacieho konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2005. Dňa 4. januára 2006 bol spis opätovne predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní žalovaných v 1. až 3. rade.

Krajský súd v Trnave 14. augusta 2006 vrátil spis ako nesprávne predložený, keďže príslušným na rozhodnutie bol Krajský súd v Nitre.

Dňa 23. augusta 2006 bol spis predložený podľa pokynu Krajského súdu v Trnave Krajskému súdu v Nitre.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 8 Co 236/2006-471 z 5. apríla 2007, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Topoľčany 25. apríla 2007, bol vrátený spis bez rozhodnutia o odvolaní žalovaných v 1. až 3. rade z dôvodu, že súd prvého stupňa nerozhodol o vzájomnom návrhu žalovaných v 2. a 3. rade.

Dňa 26. apríla 2007 vyzval okresný súd žalovaných v 2. a 3. rade, aby oznámili, či berú vzájomný návrh z 26. marca 1998 späť a či žiadajú konanie o tomto návrhu zastaviť. Na výzvu nereagovali, preto 9. júla 2007 bola žalovaným v 1. a 2. rade doručená výzva na odstránenie väd vzájomného návrhu podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) účinného v čase podania vzájomného návrhu, keďže toto podanie nespĺňalo zákonom ustanovené náležitosti.

Dňa 4. septembra 2007 bol spis predložený Krajskému súdu v Nitre na rozhodnutie o odvolaní žalovaných v 1. až 3. rade podané v zákonom ustanovenej lehote a o odvolaní žalovaného v 1. rade proti uzneseniu o zastavení konania o vzájomnom návrhu a rozhodnutí o trovách konania po zákonom ustanovenej lehote. Spis bol zaslaný Krajskému súdu v Nitre 5. septembra 2007 pod sp. zn. ZO 65/07.

Predsedníčka okresného súdu oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Právny zástupca sťažovateľky 17. októbra 2007 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v konaní Okresného súdu Topoľčany, ktorý sa od 1. januára 2005 stal právnym nástupcom Okresného súdu Partizánske vedenom pod sp. zn. PE - 3 C 89/99.

Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej stabilnej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (I. ÚS 10/98, II. ÚS 210/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú 1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, 2) správanie účastníka konania a 3) postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. PE - 3 C 89/99 sa sťažovateľka voči trom žalovaným domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ústavný súd sa stotožnil s tvrdením sťažovateľky, že spor nemožno považovať za fakticky ani právne zložitý. Podľa ústavného súdu tento druh sporov tvorí štandardnú agendu všeobecných súdov, nemožno ich považovať za zložité, o čom svedčí aj skutočnosť, že v merite veci okresný súd rozhodol prvýkrát už dva roky po podaní žaloby. „Zložitosť veci“ spočívala najmä v tom, že žalobkyňa (sťažovateľka) je sudkyňou Okresného súdu T., z čoho vznikali spory o príslušnosť súdu a boli tiež vznášané námietky zaujatosti.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v konaní sp. zn. PE - 3 C 89/99, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Vo veci bolo za hodnotené obdobie, teda od 12. marca 1998, keď vec napadla Okresnému súdu Partizánske, nariadených deväť pojednávaní, sťažovateľka nebola prítomná na štyroch z nich. Dvakrát dopĺňala petit žaloby a robila korekcie v označovaní žalovaného v 1. rade. Po zmene adresy trvalého pobytu neoznámila konajúcemu súdu adresu svojho nového trvalého bydliska. Konajúcemu súdu sa tak vracali späť zásielky adresované sťažovateľke na pôvodnú adresu. Tieto skutočnosti ovplyvnili plynulosť a doterajšiu dĺžku konania.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietahom v označenom súdnom konaní, bol postup okresného súdu.

Sťažovateľka podala žalobu 18. novembra 1997 Okresnému súdu Trenčín. Vzhľadom na to, že Krajský súd v Trenčíne uznesením z 19. januára 1998 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Trenčín sú vylúčení z prerokovania veci, pretože sťažovateľka je sudkyňou Okresného súdu T., bola vec prikázaná Okresnému súdu Partizánske a spis mu bol doručený 12. marca 1998. Po námietke žalovaného v 1. rade o miestnej nepríslušnosti daného súdu bol spis doručený Krajskému súdu v Trenčíne.

Po procese rozhodovania o námietke miestnej nepríslušnosti Okresný súd Partizánske vo veci meritórne rozhodol 18. novembra 1999. Od januára 2000 do februára 2001 sa spis nachádzal na najvyššom súde.

V postupe okresného súdu po tomto období dochádzalo k viacerým neodôvodneným prietahom zapríčineným neefektívnymi úkonmi (napr. okresný súd zisťoval adresu trvalého bydliska sťažovateľky prostredníctvom Centrálného registra obyvateľov, hoci mu bola známa skutočnosť, že sťažovateľka je sudkyňou Okresného súdu T., kde jej mohol zásielky doručovať. Okresný súd tiež viackrát postúpil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu, ktorý ju vrátil ako predčasne predložený).

Ústavný súd zisťoval priebeh napadnutého konania aj po podaní sťažnosti, pričom zistil, že po vrátení spisu okresného súdu z Krajského súdu v Nitre 25. apríla 2007, okresný súd, podľa pokynov Krajského súdu v Nitre 13. augusta 2007 uznesením rozhodol o zastavení konania vo veci vzájomného návrhu odporcov v 2. a 3. rade z 26. marca 1998. Proti tomuto uzneseniu sa odvolal odporca v 1. rade, preto bol spis 5. septembra 2007 predložený Krajskému súdu v Nitre.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol, že konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. PE - 3 C 89/99 ani po desiatich rokoch od podania návrhu nie je právoplatne skončené a niektoré úseky konania sú poznačené málo efektívnou činnosťou. Pretože postup okresného súdu efektívne nevedol k rozhodnutiu vo veci samej a k nastoleniu stavu právnej istoty sťažovateľky a je poznačený aj určitým obdobím nečinnosti, ústavný súd rozhodol, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. PE - 3 C 89/99 bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

Pretože ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal v zmysle § 56 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. PE - 3 C 89/99 ďalej konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka požadovala priznanie primeraného finančného zadost'učinenia 60 000 Sk, čo odôvodnila najmä nemožnosťou disponovať s časťou svojho majetku.

Ústavný súd je toho názoru, že vyslovením porušenia základného práva a príkazom okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných prieťahov, nemožno účinne odstrániť porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Preto považoval za potrebné rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia. Vzhľadom na celkovú dobu nečinnosti okresného súdu v konaní vo veci sp. zn. PE - 3 C 89/99 berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľka sa o doterajšiu dĺžku konania čiastočne pričínila, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu ústavný súd považoval priznanie sumy 30 000 Sk sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľke, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil nárok na náhradu trov 7 427,50 Sk.

Základom na výpočet náhrady za úkon právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie vo veci samej) vykonaný v roku 2007 je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk, t. j. náhrada za jeden úkon je 2 970 Sk a 178 Sk režijný paušál.

Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v sume 7 492 Sk, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) po 2 970 Sk + 19 % DPH a k tomu dvakrát náhradu režijného paušálu po 178 Sk.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2008